

[Jens Kristian Hansen.]

ikrafttrædelsesparagraf, er lovforslaget, der er fremsat af fremskridtspartiet, identisk med et af samme parti i efteråret 1974 fremsat lovforslag.

Med den negative modtagelse, lovforslaget fik ved førstebehandlingen den 4. december sidste år af et stort flertal her i tinget, måtte man forvente, at tinget skulle være forskånet for at se samme lovforslag med det første.

Trods den bedste vilje er det ikke muligt at finde nogen form for fornuft i det pågældende forslag; og efter hvilke kriterier de foreslåede fag er udvalgt, er det komplet umuligt at finde ud af.

Der er tale om en række små fag, hvoraf de fleste har forbindelse med en række væsentlige undervisningsfag ved universiteterne, som ville blive fuldstændig revet op, hvis dette skulle gennemføres. Nogle af fagene har meget få studerende, andre har slet ingen, og andre igen er rene forskningsfag. Det er derfor helt forkert at fremføre i bemærkningerne, at en afskaffelse af fagene skulle få betydning for vores betalingsbalance og for beskæftigelsen.

Jeg er klar over, at ordføreren for forslagsstillerne på sædvanlig vis nu vil fremkomme med en sand ordstrøm om, hvordan man ved at afskaffe disse fag ved universiteterne vil hjælpe de små i vort samfund og de mange arbejdsløse. Det er, hvad jeg vil kalde ordgas. Det er snak, og det er kun snak, der overhovedet ingen virkning har.

I mit parti ser vi langt alvorligere på betalingsbalancespørgsmålet og beskæftigelsesproblemerne. Vi ser så alvorligt på det, at vi på ingen måde ønsker det polemiseret i et sådant popforslag som det, vi behandler her.

Vi vil ikke medvirke ved dette lovforslag overhovedet.

John Haaber (V):

Dette lovforslag er en genfremsættelse af et forslag fra fremskridtspartiet. Det er denne gang lige så umuligt at foretage en gennemgang af lovforslaget, som det var ved sidste førstebehandling her i tinget. Lovforslaget er en lang opremsning af fag, som faktisk ikke har noget med hinanden at gøre.

Kriterierne for valget af netop disse fag er det ganske umuligt at finde ud af. Det

forekommer at være et lastekatalog for fremskridtsfolk eller måske en samling uartige ord, som man i fremskridtspartiet ikke kender indholdet af. Det er dog tydeligt, at det er det kulturelle område, der skal rammes. Endvidere ses det, at en række uddannelser, som ellers har dannet en fornuftig enhed, vil blive revet op ved dette lovforslag. Luksusuddannelser kalder man det.

Jeg spørger: er f. eks. kristendomskundskab, religionshistorie, nordisk litteratur, kunsthistorie, musikvidenskab, idéhistorie, pædagogik luksusuddannelser? Det mener vi ikke, tværtimod, det er da meget vigtige ting. Livet er betydelig mere end økonomi. Humanistiske videnskaber er en forudsætning for kultursamfundet.

Bemærkningerne til lovforslaget giver heller ikke nogen hjælp til opklaringsarbejdet. De tager deres udgangspunkt i arbejdsløsheden. Det er desværre en meget uheldig situation, som vi må gøre, hvad vi kan for at løse. Men hvorledes dette lovforslag skulle kunne hjælpe på arbejdsløsheden, er det vist selv for en fremskridtsmand umuligt at forklare. At bruge arbejdsløsheden som argument for alle mulige forslag har intet med virkeligheden at gøre. Det er pop. At forslaget skal betragtes under den synsvinkel, er også meget klart. Fremskridtspartiets ordfører sluttede sit indlæg ved sidste førstebehandling af forslaget med at sige:

„Ja, sådan et lovforslag er hastværksarbejde; vi har heller ikke den helt store erfaring i at lave det, det vil vi også vedgå, men fordi situationen er så hårdt presset, som den er, på arbejdsmarkedet, må vi forsøge på at komme så hurtigt ind, som vi kan.“

Hvad har fremskridtspartiet foretaget sig af reelt arbejde siden da? Intet. Begrundelsen for lovforslaget er stadig uden tilknytning til forslaget. Lovforslaget har kun undergået den ændring, at der ikke længer er tale om adgangs begrænsninger til visse studier, men man har stadig ikke fjernet det hovedløse i forslaget.

Venstre ønsker at få en bedre styring af de videregående uddannelser. I den tidligere undervisningsministers, fru Tove Niensens, tid blev der påbegyndt et stykke sagligt arbejde med det sigte at få styring på de videregående uddannelser. Det drejer sig om korte alternative uddannelser, som kunne søges af studenter og HFFere, strukturæn-